MAURICE ŞI MARALYN

Editura ap!
(ACT și Politon)
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0751.066.694, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Maurice and Maralyn
Copyright © Sophie Elmhirst, 2024
© 2025 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Traducător: **Alexandra Ţabără**
Redactor: **Camelia Zara**
Editor: **Bianca Stănescu**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELMHIRST, SOPHIE
Maurice și Maralyn / Sophie Elmhirst; trad.: Alexandra Ţabără. - București: ACT și Politon, 2025
ISBN 978-630-303-346-4
I. Ţabără, Alexandra (trad.)
821.111
929

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

SOPHIE ELMHIRST

Maurice și Maralyn

O balenă, un naufragiu și o poveste de dragoste

Traducere din limba engleză de

Alexandra Țabără

ap!
act și politon

Cuprins

Cuvântul editorului 9

PARTEA ÎNTÂI 15

PARTEA A DOUA 73

PARTEA A TREIA 155

PARTEA A PATRA 215

PARTEA A CINCEA 219

Epilog 255
Nota autoarei 259
Mulțumiri 261
Glosar de termeni maritimi 263

Mamei mele şi în memoria tatălui meu

CUVÂNTUL EDITORULUI

Ediția de față a cărții *Maurice și Maralyn* marchează un moment important: la începutul anului 2025, lucrarea semnată de Sophie Elmhirst a fost distinsă cu Premiul britanic Nero pentru nonficțiune. Acest prestigios premiu recunoaște excelența scriitoricească, iar juriul a descris-o ca fiind „o bijuterie captivantă a literaturii creative de nonficțiune, care îmbină o poveste despre supraviețuire cu un basm fascinant, aproape mitic, despre întinderea albastră nesfârșită și puterea lucrurilor care ne dau tărie în momentele de cumpănă". Este o deosebită plăcere să aducem această poveste adevărată și premiată în fața cititorilor români, la mai bine de 50 de ani de la scufundarea bărcii soților Bailey în Oceanul Pacific[1].

O balenă, un naufragiu și o poveste de dragoste – așa și-a structurat Sophie Elmhirst cartea. Sfidând ordinea cronologică a firului acțiunii acestei povești și având certitudinea că cititorii vor înțelege de timpuriu care este, de fapt, chintesența ce leagă toate celelalte elemente într-un univers unitar și indivizibil, ne vom concentra, preț de câteva pagini, pe cea de-a treia parte: *povestea de dragoste*, respectiv relația dintre Maurice și Maralyn.

---

[1] Menționăm că, pentru a face lectura mai accesibilă și pentru a vă ajuta să înțelegeți mai bine provocările întâmpinate de Maurice și de Maralyn pe mare, am inclus, la finalul cărții, un *Glosar de termeni maritimi,* marcați în corpul textului cu *. (n. ed.)

El: un inadaptat cu o copilărie marcată de boală și de neputință, un bărbat pe la 30 de ani care își lasă defectele fizice și de personalitate să pună complet stăpânire pe el și pentru care singurătatea a fost o alegere vitală, făcută din „încrâncenarea care se instalează în oameni atunci când nu pot concepe să-și împartă viața cu cineva".

Ea: o tânără dezinvoltă, o femeie în floarea vârstei care impresionează atât prin simpla apariție, cât și prin ușurința cu care trece prin viață, cu un apetit nestăvilit pentru tot ce este nou, anevoios, interzis.

Ce șanse poate avea o relație între doi oameni atât de diferiți, cum ar putea ei nu doar conviețui, ci și sparge toate tiparele, supraviețuind 118 zile pe o plută în largul Pacificului, unul în compania celuilalt, cu prea puține provizii de hrană, prea puține resurse de care să se folosească pentru a putea cere ajutor și mult prea puține speranțe (iar aici ne referim exclusiv la Maurice)? Răspunsul este formulat de autoare încă din primele pagini ale acestei cărți: „Când dragostea își găsește calea, pare că a dat norocul peste tine".

Noroc sau nu, ceva chiar a dat peste ei: nu ceva, ci o balenă, și nu peste ei, ci peste ambarcațiunea pe care și-au construit-o nu la mult timp după ce s-au căsătorit și au încercat să ducă o viață „normală", cumpărându-și cu greu o „casă model, exact genul de locuință în care ar trebui să se mute un cuplu proaspăt căsătorit", la care au renunțat fără să se gândească prea mult, odată încolțit gândul circumnavigației până în Noua Zeelandă. Pentru Maurice și Maralyn, cuvintele *model*, *normal*, *tipar*, *banal* nu trebuiau doar ocolite, ci anihilate cu totul, reprezentând ceea ce îi ține pe oameni în loc, îngrădindu-i și

răpindu-le bucuria de a explora, de a descoperi atât lumea înconjurătoare, cât și nivelul la care se pot ridica odată ce primesc și acceptă cu sufletul deschis cel mai de preț dar: libertatea.

Deși poate că nu este primul cuvânt care ne vine în minte când ne gândim la situația extremă în care se găsește un cuplu căsătorit captiv pe o plută după ce și-a privit barca scufundându-se în ocean, Maurice și Maralyn au fost *liberi* în cele 118 zile cât au plutit în derivă. Au fost liberi să cunoască natura și ecosistemul acvatic la un nivel la care nici cei mai dedicați biologi nu ar visa să ajungă; liberi să își lase inventivitatea și imaginația să lucreze, astfel încât să-i mențină pe linia de plutire – și la propriu, și la figurat; și, mai presus de toate, liberi să se descopere unul pe celălalt așa cum niciun alt cuplu nu ar putea vreodată să o facă în condiții normale și să-și pună relația la cea mai grea încercare dintre toate, căci, așa cum foarte bine formulează autoarea, „ce altceva este o căsnicie, dacă nu doi oameni blocați pe o mică plută, care încearcă să supraviețuiască?".

Ea m-a salvat – acest răspuns s-a repetat ca un laitmotiv de-a lungul vieții lui Maurice, de fiecare dată când a fost întrebat cum a reușit să supraviețuiască unei astfel de încercări nemaivăzute. Citind această carte, precum și nenumăratele articole despre povestea lor, este evident că încăpățânarea soției sale, voința de a trăi și forța, nu atât fizică, cât psihică, i-au ținut în viață atât de mult timp. Cu toate că Maralyn nu a spus-o niciodată, aportul ei a fost crucial, fie că vorbim despre inventivitatea cu care a creat unelte de pescuit, folosindu-se doar de niște ace de siguranță și un clește, despre incredibila ei putere lăuntrică, suficient de mare cât să compenseze

pesimismul înnăscut al lui Maurice și să îi alunge acestuia gândurile negre în cele mai dificile momente, ori despre dragostea nemărginită pentru viață, pentru animale și, bineînțeles, pentru cel care i-a fost partener în spectaculoasa călătorie a vieții sale, o dragoste care a făcut-o să îl pună întotdeauna pe Maurice pe primul loc, mărturisind într-un interviu că grija pentru el a însemnat un fel de sprijin pentru ea, fiindcă nu a fost nevoită să se gândească tot timpul doar la propria-i persoană.

Povestea lui Maurice și a lui Maralyn este genul de relatare care trezește emoții dintre cele mai intense, captivând cititorul de la prima până la ultima pagină, astfel că: veți resimți epuizarea lor tot mai accentuată, pe măsură ce corpurile li se ofilesc sub arșița nemiloasă, sfidând limitele rezistenței umane în fața foamei, a setei și a disperării; veți simți cum va crește frustrarea cu fiecare ambarcațiune care li se va arăta și care îi va ocoli fără să dea vreun semn că le-ar fi zărit pluta în largul oceanului; veți avea un gol în stomac citind despre cum au ajuns să disece și să mănânce orice vietate au putut prinde – țestoase, pești, rechini și chiar păsări –, ceva de neconceput pentru ei în alte circumstanțe, dar care, pe acea plută, devenise singura lor șansă la viață; pe de altă parte, vă veți întreba cât de mult poate conta să ai un animal alături atunci când te simți singur pe lume, odată ce veți descoperi că două broaște țestoase au devenit, din pradă, tovarăși de călătorie; vă veți minuna de claritatea cu care Maralyn a continuat să țină însemnări în jurnalul său, notând nu doar proviziile rămase sau strategiile lor de supraviețuire, ci și meniurile create de ea pentru viitoarele petreceri pe care aveau să le dea pe următoarea lor barcă, ca și cum, așternându-le pe hârtie, le-ar fi adus mai aproape de realitate; iar în final, vă veți convinge că

experienţa lor nu a fost doar o luptă pentru supravieţuire, ci şi o mărturie a rezilienţei umane, a curajului şi a dorinţei arzătoare de a privi înainte, indiferent de încercările întâmpinate.

Aşadar, nu vă rămâne decât să descoperiţi, din paginile acestei cărţi, cum au reuşit doi oameni, soţ şi soţie, nu numai să supravieţuiască celor 118 zile petrecute plutind în derivă pe o barcă de salvare, ci şi să întărească legătura dintre ei, precum şi setea pe care amândoi o aveau pentru aventură, aceştia pornind într-o nouă expediţie pe mare la doar un an de la marea lor aventură în apele Pacificului.

Întrebat de Alvaro Cerezo, un cunoscut regizor spaniol şi fondator al Docastaway, o agenţie care oferă experienţe unice de „izolare voluntară" pe insule nelocuite, dacă ar mai repeta experienţa naufragiului, Maurice, care se apropia de finalul vieţii sale[2], a spus cu hotărâre că ar face-o, cu condiţia să ştie că în patru luni ar fi salvat, considerând-o „o experienţă extraordinară".

Extraordinară – un cuvânt ce nu descrie doar imensitatea încercării prin care au trecut cei doi soţi pe mare, ci şi povestea lor de viaţă şi de iubire, redată cât se poate de frumos şi de fidel în cartea pe care o aveţi acum în mână. Acestea fiind spuse, sperăm ca şi lectura dumneavoastră să fie una *extraordinară* şi să îi lăsaţi pe Maurice şi pe Maralyn să vă arate cum perseverenţa, curajul şi dragostea pot înfrunta chiar şi cele mai nemiloase ape.

Bianca Stănescu

---

[2] Maralyn a pierdut lupta cu cancerul în 2002, la doar 61 de ani, iar Maurice şi-a trăit restul vieţii singur, până la moartea sa, în decembrie 2018. (n. ed.)

PARTEA ÎNTÂI

I

4 martie 1973

Maralyn se uita în gol. Nu era mai nimic de văzut în afara apei, care-şi preschimba tenta neagră în albastru, odată cu răsăritul soarelui. Un cer senin, oceanul şi ei: o bărcuţă care naviga spre vest.

La ora 7, Maralyn şi-a părăsit postul de veghe de pe punte şi a coborât în cabină. Maurice încă dormea în cuşeta lui, foindu-se un pic. Dimineaţa avea să urmeze ritmul negreşit al fiecărui început de zi: cafea şi mic-dejun, apoi toate verificările şi treburile pe care le presupune o barcă. O rutină atât de exersată după luni întregi petrecute pe mare, încât devenise la fel de automată ca trecerea timpului.

Numai că, în dimineaţa asta, chiar în momentul în care Maralyn a pus mâna pe Maurice ca să-l trezească, au simţit un trosnet, o zdruncinătură, au auzit un sunet precum cel produs de o armă de foc la descărcare, de parcă toată violenţa s-ar fi declanşat la atingerea ei. Zgomotul a spintecat aerul. Cărţile au zburat de pe rafturi. Tacâmurile au fost azvârlite în aer.

Pentru ei, barca era copilul lor. În urechile lor, sunetul lemnului despicat şi sfărâmat era ca ţipătul de durere al unui prunc.

Ajunși pe punte, au descoperit cauza. Lângă ei, în ocean, era o balenă – o balenă imensă și vie. Se răsucea și se zbătea, cu apa scurgându-i-se pe pantele întunecate ale corpului. Părea că încearcă să iasă din valuri, ridicându-și trunchiul negru deasupra lor și căzând cu putere înapoi în apă, ca un meteorit care aterizează în ocean, stropind totul în jur. Coada ei, măsurând 3 metri de la o aripioară la alta, bătea apa la suprafață cu un soi de furie. Sângele i se vărsa din corp în apă.

Maralyn nu înțelegea de unde venise. Abia fusese pe punte, așteptând zorii zilei, și nu văzuse decât o barcă de pescuit de când îi luase locul lui Maurice, la ora 3. Nu ai cum să nu observi o balenă.

Sau poate că ai cum. Trebuie să fi venit din adâncuri imediat după ce coborâse ea pe scară, ieșind la suprafață chiar unde se aflau ei. Nu suporta gândul că ar fi rănit cumva făptura aceea. Părea de necrezut că, din tot Pacificul, acela fusese locul ales de ea.

Dar ce importanță mai avea? Era acolo. Un cașalot, a dedus Maurice după forma pătrată a capului. Știa multe despre balene. Estima că avea cam 12 metri lungime; cu cel puțin 3 metri mai mult decât barca lor.

Fiind atât de aproape, era greu de deslușit. Balenele pot fi admirate cel mai bine de la distanță, la fel ca unele tablouri. Putea să-i identifice părțile componente – eventul[3], maxilarul inferior, înotătoarele pectorale – dar nu se îmbinau într-un întreg omogen. Creatura era disproporționată, nefiresc de mare. Cu o singură lovitură de coadă i-ar fi spintecat în două. I se părea monstruoasă. Dar numai în comparație cu ei.

---

[3] Deschizătură simplă sau dublă a foselor nazale la cetacee, situată pe vârful capului. (n. red.)

Balena se zbătea în continuare, ca și cum ar fi încercat să se scuture de ceva sau să iasă din propriul corp. Maurice și-a dat seama că era pe moarte. Agoniza.

Și-apoi a dispărut, absorbită în întunericul neștiut al oceanului. Probabil că avea să moară acolo jos, sângele prelingându-i-se în apă, atrăgând alte viețuitoare. Marii rechini albi și cei albaștri aveau să se adune în jurul ei, să o sfâșie și să se înfrupte din grăsimea sa.

Și-au ațintit privirea în locul în care se aflase, pe suprafața marcată de dârele de sânge ce se dizolvau în apă.

Atâta liniște, după un asemenea spectacol.

Stai așa. Trosnitura. Lasă *balena*.

Jos, în cabină, apa pătrundea deja prin podea. Cât timp pierduseră pe punte, uitându-se la balenă! Maralyn pompa apa, în timp ce Maurice căuta agitat spărtura. Iat-o: o gaură sub linia de plutire, în apropierea bucătăriei, lungă de aproximativ 45 de centimetri și lată de 30 de centimetri: cât o servietă.

Maurice striga. Adu scota* de rezervă. Prinde-o de colțul velei de la provă*. Coboar-o peste provă și trage-o până acoperă gaura, apoi strânge-o bine la ambele capete ca s-o fixezi. Presiunea oceanului ar trebui să forțeze scota să intre în gaură și să o astupe. Bărbatul a ajustat velele pentru a menține barca în mișcare la aproximativ două-trei noduri, după care au coborât iute înapoi sub punte. Maralyn a continuat să pompeze, în speranța că nivelul apei va începe să scadă. Dar scota nu avea niciun efect; intra din ce în ce mai multă apă. Aveau nevoie de o modalitate de a astupa spărtura din interior. Maralyn a luat haine, perne și pături, pe care le-a îndesat în

gaură. Nici asta nu a ajutat. Poate că mai era o gaură pe care nu o descoperiseră încă. O spărtură pe care nu o văzuseră, prin care intra apa. Era prea târziu să o mai găsească acum. Apa le ajungea până la genunchi, iar ușile dulapurilor începeau să se deschidă, lăsând tot ce era înăuntru să iasă afară. În jurul lor pluteau ouă și conserve.

S-au uitat unul la altul.

Maurice s-a dus să ia pluta și barca de salvare, apoi a adunat cât de multe recipiente de apă potabilă a găsit. Maralyn se învârtea prin bucătărie, umplând doi saci marinărești cu lucrurile lor. Două boluri de plastic, o găleată, rucsacul de urgență, pașapoartele, un aparat foto, o lanternă, pelerinele, jurnalul ei, două cărți, două dicționare și instrumentele de navigație ale lui Maurice: *Almanahul Nautic*[*] și tablele astronomice, harta marină, sextantul, busola și jurnalul de bord.

Și-au făcut treaba rapid și în tăcere, cu un calm neobișnuit pe măsură ce nivelul apei creștea. Nu este ușor să-ți aduni bunurile dintr-un vas în care oceanul vrea să intre. Le-a luat 10 minute să strângă tot ce au putut. După care, au coborât în barca pneumatică.

În jurul lor, Pacificul se unduia domol. Maralyn privea cum pernele pe care stătuse să le brodeze ore întregi se îndepărtau, plutind pe valuri. Barca lor se adâncea tot mai mult în ocean.

Maralyn a luat aparatul foto și i-a făcut o poză lui Maurice, care stătea în fața ei, la bustul gol. El s-a întors să se uite la ea, cu fiecare mușchi al spatelui conturat sub scânteierea nemiloasă a soarelui, cu o expresie pe chip ce nu trăda teamă, cel puțin nu încă, ci un fel de tensiune neutră, de parcă nu ar fi

înțeles bine ce se întâmpla, în timp ce, în spatele lui, barca lor înclinată se scufunda în mijlocul oceanului.

Cu câtă grație se afunda! Structura solidă a cocii*, puntea, cockpitul*, pânzele și frânghiile, toate erau înghițite încet de apă. Maralyn a mai apăsat o dată butonul aparatului de fotografiat, chiar înainte ca ultimul triunghi al pânzei și vârful catargului să dispară sub ape. Prins astfel în fotografie, catargul părea că vine din direcția opusă, ieșind din apă ca un braț subțire care spera să fie salvat.

2

În 1962, Maurice Bailey lucra ca zețar[4] la tipografia Bemrose din Derby, o tiparniță veche și renumită care, în perioada ei de glorie, tipărise marile panouri cu mersul trenurilor afișate la avizierele gărilor din toată Anglia. Maurice aranja bucățile de text în oglindă pe vingalac, o muncă tehnică ce necesita o pregătire îndelungată, un ochi exigent și capacitatea de a citi literele scrise invers, cu susul în jos.

Seara se întorcea acasă, într-un apartament micuț de pe Rose Hill Street, o stradă îngustă cu case nu prea înalte, din cărămidă roșie, situată foarte aproape de centrul orașului. La jumătatea drumului, se afla o reminiscență a modului în care trăia odinioară în Derby o clasă diferită de oameni: un conac impunător, cu porți de un verde-mazăre și coșuri pătrate, care dădea spre Derby Arboretum[5], o donație pentru oraș din partea lui Joseph Strutt, proprietar de moară din secolul al

---

[4] În forma sa tradițională, meseria de zețar a devenit aproape inexistentă, fiind înlocuită de tehnologiile moderne de procesare a textului și imprimare digitală. Zețarul era un specialist în tehnica tipografică, responsabil cu așezarea literelor de plumb (sau alte materiale tipografice) pe matrițe, pentru a crea paginile care urmau a fi tipărite. (n. ed.)

[5] Inaugurat în 1840, Derby Arboretum este recunoscut ca fiind primul parc public din Anglia, creat de filantropul Joseph Strutt (1765-1844) din dorința de a le oferi un cadou locuitorilor orașului Derby, un spațiu verde unde să se relaxeze și să se bucure de natură. (n. ed.)

XIX-lea, recunoscător muncitorilor locali pentru că i-au adus o avere.

Ca multe alte orașe din Anglia, Derby se afla în plin proces de construcție. Ansambluri de locuințe sociale și suburbii se întindeau la marginea orașului. O înșiruire de șosele de centură și sensuri giratorii erau construite pentru a înconjura centrul vechi în stil Tudor.

Lui Maurice nu prea îi plăcea locul. Spunea despre Derby că este o văgăună, un oraș în care nu se întâmpla nimic. I se părea că oamenii erau desprinși de cotidian, criticând tot ceea ce părea să le amenințe existența. Într-o scrisoare adresată unui prieten, spunea că familiile nou-venite în cartierul său, originare din Caraibe, erau întâmpinate cu un „rasism grosolan". Evada ori de câte ori putea, plecând cu mașina pe dealurile din Peak District, unde făcea alpinism sau pilota avioane ultraușoare. Pe lângă aceste activități, juca tenis și ridica greutăți la o sală de fitness din oraș pentru a-și îmbunătăți aptitudinile sportive. Și naviga.

Hobby-urile lui Maurice nu erau doar distracții. Îi dădeau un sentiment de libertate, de viață dincolo de limitele propriei existențe. În afară de muncă, nu prea avea nimic altceva. De ani de zile era singur, în încrâncenarea care se instalează în oameni atunci când nu pot concepe să-și împartă viața cu cineva. „Un model de burlăcie detașată", după cum spunea el. Nu-și vizita niciodată familia, care locuia la doar câțiva kilometri distanță, în casa lor – ultima dintr-un șir de case – din Spondon, un sat liniștit la est de Derby.

Pe tatăl lui Maurice îl chema Charles, însă toată lumea îi spunea Jack. Când nu era la muncă, la fabrica Rolls-Royce din capul străzii, îl găseai în grădină, cultivând legume în curtea

din spatele casei, iar în weekenduri trăgea clopotele. Mama lui Maurice, Annie, fusese cândva menajeră la conacul din Spondon. A renunţat pentru a-şi creşte cei patru copii, născuţi de-a lungul a două decenii: Reg, cel mai mare, apoi Maurice, Joan şi Bob, mezinul. Zilele lor de naştere mărgineau Al Doilea Război Mondial: Maurice s-a născut în 1933, iar Bob în 1947, într-o lume diferită.

Patru copii născuţi în aceeaşi familie nu o să fie niciodată crescuţi în acelaşi fel de părinţii lor. Maurice a avut ghinion. Se bâlbâia şi era cocoşat, iar apoi s-a îmbolnăvit de tuberculoză, pe vremea când nu exista încă un tratament eficace. Annie spunea mereu că părul ei roşcat s-a albit peste noapte. Pentru a se însănătoşi, Maurice a fost nevoit să stea la pat luni întregi, singur în camera lui. O astfel de experienţă te poate marca; îţi impregnează singurătatea în suflet, făcând-o parte din tine.

Maurice devenise o problemă ce trebuia rezolvată. Lipsise atât de mult de la şcoală din cauza bolii, încât i-au trebuit săptămâni întregi ca să recupereze materia. Mai târziu, avea să le povestească prietenilor săi că Annie îl punea să copieze dicţionarul, stând lângă el cu o riglă în mână, gata să îl plesnească la fiecare greşeală. Pe vremea aceea, nu era ceva atât de neobişnuit ca părinţii să nu-şi sărute sau să nu-şi ia în braţe copiii, dar asta nu înseamnă că lipsa afecţiunii era mai uşor de suportat.

Camera în care domnea tăcerea, bâlbâiala, rigla; toate şi-au pus amprenta. În adolescenţă, Maurice nu se putea suporta. Îi era ruşine de cum arăta şi de cum era. A devenit stângaci în preajma oamenilor, împiedicat de propria-i nesiguranţă. La vârsta de 14 ani, în fotografia de la liceul Spondon House,

era cu un cap mai înalt decât aproape toți ceilalți. Cu pleoapele căzute și expresia lui solemnă, părea un bărbat obosit de 40 de ani în comparație cu fetele și băieții din jurul lui, cu picioare subțiri și chip luminos.

El nu voia decât să evadeze. Prima încercare a fost una intelectuală. Annie fusese crescută într-o familie foarte religioasă, iar creștinismul i se băgase pe gât, după cum spunea ea. Deși ea nu mai mergea la biserică, își obliga copiii să se ducă, pentru orice eventualitate, ca o poliță de asigurare. Evlavia nu ținea neapărat de credință, ci mai degrabă de comportament. Școala duminicală și citirea Bibliei: asta trebuia să faci ca să fii bun.

Răzvrătindu-se, Maurice a descoperit știința. A citit despre originile universului și despre selecția naturală și și-a spus că teoria evoluției avea mult mai mult sens decât teologia creștină. Și-a exprimat rezervele; părinții au obiectat. Era ca și cum ar fi încercat să demonteze moralitatea.

Așa că, a plecat. După doi ani de serviciu militar în Egipt, a devenit sergent. După care, s-a întors acasă și s-a înscris la cursuri serale. Nu intra în sufragerie decât ca să mănânce. În rest, evita pe cât posibil interacțiunea cu familia sa. Avea un Morris Minor[6], numai bun pentru escapade, așa că își lua fratele mai mic, pe Bob, și mergeau în Peak District[7], unde făceau drumeții. Urcau până la platoul Kinder Scout. Maurice

---

[6] Morris Minor este o mașină compactă de familie, produsă de compania britanică Morris Motors între anii 1948 și 1971. Este cunoscută pentru designul clasic, fiabilitatea și popularitatea în rândul șoferilor britanici din perioada postbelică și până în anii '60. (n. ed.)

[7] Parc național din nordul Angliei, renumit pentru peisajele spectaculoase și diversitatea naturii. Este o destinație populară pentru drumeții, ciclism, alpinism și alte activități în aer liber. (n. ed.)

îl tachina pe Bob, ceea ce băiatului nu-i plăcea, însă aceasta era ordinea firească a lucrurilor, era modul în care o familie își transmitea durerea ca pe o moștenire.

Odată ce și-a găsit o slujbă și un apartament în Derby, a plecat definitiv. Din perspectiva lui Bob, părea că Maurice voia să o ia de la capăt, să se prefacă că copilăria lui nici n-a existat. Abia dacă l-au mai văzut apoi. Nu vorbea niciodată despre ei. Peste ani, a apărut la incinerarea tatălui său. Nu a fost chip să participe la înmormântarea mamei sale.

O dată pe lună, duminica, avea loc un raliu local în Derby. Mike, o cunoștință de-a lui Maurice de la sala de fitness, l-a întrebat dacă ar vrea să meargă în locul lui. De obicei, Mike se ducea la raliu cu o colegă de la administrația fiscală din Derby, dar el nu putea ajunge în săptămâna aceea, iar ea își dorea un însoțitor.

Maurice a intrat în panică. Avea emoții când trebuia să cunoască oameni noi și nu știa nimic despre mașini. În general, îi plăcea să facă lucruri pe care le mai făcuse. Era genul de situație în care ar fi gafat doar prin felul lui de a fi.

Mike a încercat să-l liniștească. „Te vei descurca", i-a spus el, necunoscându-l prea bine pe Maurice.

Duminică dimineața, Maurice aștepta la locul convenit, Piața Mare din centrul orașului Derby, străjuită de vechiul turn cu ceas, ale cărui clopote băteau ora exactă. Mașinile tot treceau și încetineau. Le privea ușurat cum își continuau drumul. Poate că nu mai vine. Apoi, o mașină a oprit în fața

lui, o Vauxhall Cresta[8] mare, condusă de o tânără brunetă, cu părul lung. Purta blugi și un pulover albastru, și i-a zâmbit. Maralyn.

Ce anume a fost? Dezinvoltura cu care s-a întins peste scaun pentru a-i deschide ușa pasagerului. Naturaleţea cu care i-a zâmbit. Siguranţa cu care a condus până la startul raliului. Părea să știe instinctiv cum să *facă* lucrurile, un fel de a fi care contrazicea concepţia lui Maurice despre cum erau oamenii în general, sau, cel puţin, despre cum era el. Putea să vorbească, doar să vorbească, chiar și în timp ce conducea. Iar acea Cresta era o apariţie în sine. O berlină cu patru uși, cu interiorul tapiţat, cu banchetă pentru locurile din faţă și încălzire ca dotare standard, după modelul Buick-ului american, cu aripioare în spate și anvelope albe. Pură extravaganţă. Pe lângă ea, Morris Minor-ul părea banal.

Maurice a clacat. Dacă nici bine nu începi și ești convins că ești un dezastru, de regulă exact asta se va întâmpla. Tot ce spunea era greșit. Trebuia să dea indicaţii de direcţie în timp ce ea conducea, însă tot confunda stânga cu dreapta. Când a încercat să-și repare greșelile, nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. La sfârșitul zilei, s-a oferit să plătească benzina, dar când a băgat mâna în buzunar, avea doar zece șilingi și patru peni. A trebuit să plătească Maralyn.

Cum de nu avea bani? Părea absurd, dar cumva inevitabil. Ca orice expert în auto-sabotaj, tot ce făcea părea doar să-i confirme părerea abjectă pe care o avea deja despre sine. „Gata,

[8] Vauxhall Cresta este o mașină produsă de compania britanică Vauxhall Motors. Modelul Cresta a fost lansat în 1954, fiind recunoscut pentru designul clasic și confortul oferit. (n. ed.)

aici s-a sfârşit", avea să scrie mai târziu. „Primul meu contact cu această fată minunată are să fie şi ultimul."

Trebuia să-şi ceară scuze în mod oficial. I-a scris lui Maralyn o scrisoare şi i-a trimis cel mai mare buchet de flori pe care şi-l permitea. Câteva zile mai târziu, spre surprinderea lui, ea i-a răspuns, mulţumindu-i. Mike, în urma unui interogatoriu subtil, i-a spus lui Maurice că Maralyn era doar o colegă, nimic mai mult. Maurice i-a scris din nou, invitând-o în oraş. Maralyn i-a răspuns, dar nu prin poştă, ci sunându-l la serviciu. Câtă îndrăzneală! Să-l sune aşa, la tipografie, ca şi cum ar fi fost un lucru normal sau acceptabil. Maurice a trebuit să simuleze că era un apel legat de afaceri.

În prima seară pe care au petrecut-o împreună, Maurice a dus-o la un restaurant chinezesc. Au băut vin, apoi au mers la teatru. Maralyn nu mai făcuse niciunul dintre aceste lucruri până atunci. Avea doar 21 de ani şi încă locuia cu părinţii, Fred şi Ada, în casa lor din Normanton, la sud de centrul oraşului Derby. Fred şi Ada erau, de fapt, unchiul şi mătuşa lui Maralyn, care o adoptaseră după ce mama ei, Mary, sora Adei, divorţase. Maralyn devenise singurul lor copil. Erau protectori cu ea, limitându-i universul personal. Lui Maurice îi plăcea să îi arate diverse lucruri pentru prima oară.

Mai târziu, s-au întors acasă la Maralyn, iar ea l-a invitat înăuntru. Au vorbit în şoaptă ore întregi, timp în care părinţii ei dormeau. I-a povestit pe scurt viaţa ei: şcoala de fete Parkfield Cedars, apoi pregătirea pentru profesia didactică, o scurtă perioadă ca angajată la o şcoală privată din Shrewsbury, după care slujba la administraţia fiscală din Derby. În afară

de muncă, viața ei se învârtea în jurul părinților: făcea prăjituri cu Ada și îl asculta pe Fred cântând la trompetă într-o formație locală. Mama ei biologică, Mary, s-a recăsătorit și a mai făcut doi copii, pe Pat și pe Brian. Pat și Maralyn au devenit apropiate. În weekenduri, Pat venea des în vizită la Maralyn: se jucau în grădină copile fiind, ascultau muzică și Radio Luxembourg odată ce au crescut. Mai târziu, Pat a tot încercat să o convingă pe Maralyn să meargă la seratele dansante organizate în oraș, dar Maralyn a refuzat întotdeauna. Nu părea să fie interesată de lucrurile care îi preocupau pe tinerii de seama ei. Nu pentru că ar fi fost timidă, ci mai degrabă pentru că prefera să-și petreacă timpul afară, plimbându-se. Nu se machia niciodată și nici nu punea preț pe hainele pe care le îmbrăca. Pat obișnuia să-i dea ei hainele pe care nu le mai purta, acestea fiind singurele lucruri la modă pe care le avea Maralyn.

În zori, când cerul încă era întunecat, iar străzile tăcute și pustii, Maurice și Maralyn au ieșit tiptil din casă, s-au urcat în Cresta și au dormit împreună pe bancheta spațioasă a mașinii. O banchetă, avea să-și spună Maurice mai târziu, care o transforma „într-un vehicul excelent pentru curtare". Când s-a crăpat de ziuă, au plecat cu mașina din oraș. În câmp deschis, au oprit pe marginea drumului și au luat-o la pas printr-o pajiște cu iarbă înaltă, picăturile de rouă udându-le picioarele.

Maralyn i-a arătat lui Maurice unde se găseau ciupercile proaspăt crescute și i-a explicat ciclul lor de viață, cum miceliul lor filiform formează o rețea prin sol, care leagă toate organismele ce cresc în el. Maurice era uimit să vadă că ea știa astfel de lucruri.